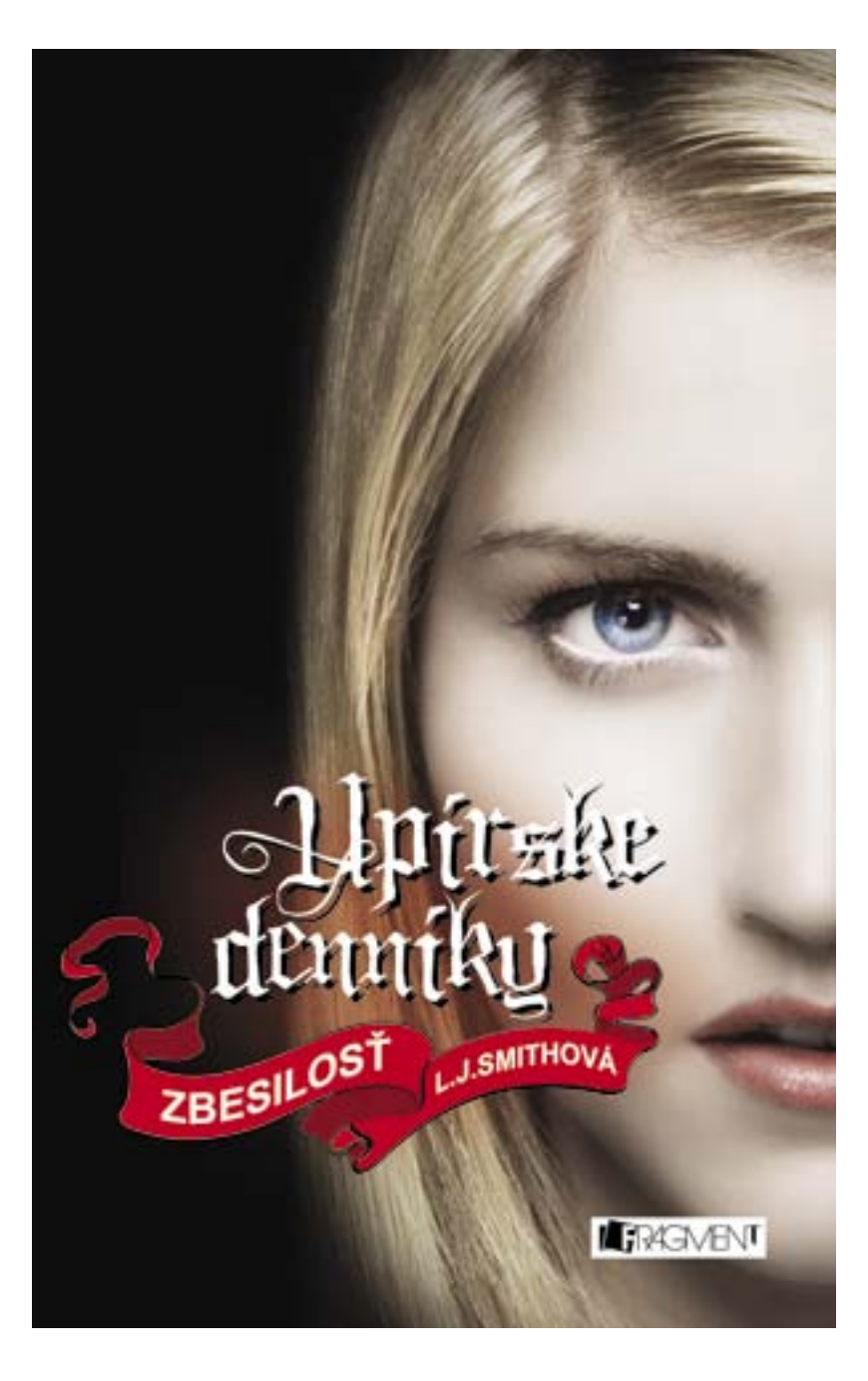

Upírské deníky

ZBESILOŠŤ

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 3 - Zbesilosť

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

L. J. Smithová

Upírske denníky 3 - Zbesilosť – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Upírske denníky

ZBESILOŠť L.J. SMITHOVÁ

*Venujem tete Margie a pamiatke
tety Agnes a tety Eleanore,
ktoré podporovali moju tvorivosť.*

Elena vyšla na čistinku.

Pod nohami jej v čľapkanici mrzli jesenné listy. Zošerilo sa, a hoci búrka už tichla, v lese bolo čoraz chladnejšie. Elena však chlad necítila.

Neprekážala jej ani tma. Zreničky sa jej rozšírili a vťahovali drobné čiastočky svetla, ktoré by ľudské oko nezachytilo. Jasne videla dve postavy, ktoré zápasili pod veľkým dubom.

Jeden z tých dvoch mal husté tmavé vlasy, ktoré vietor rozčeril ako búrlivé more. Bol o niečo vyšší ako druhý, a hoci mu Elena nevidela do tváre, z akéhosi dôvodu vedela, že má zelené oči.

Druhý mal tiež hustú hrivu tmavých vlasov, ale boli jemné a rovné, takmer pripomínali zvieraciu srst'. Zúrivo

ceril zuby a jeho graciózne telo sa krčilo v postoji útočiaceho dravca. Mal tmavé oči.

Elena ich niekoľko minút nepohnuto pozorovala. Zabudla, prečo sem prišla, prečo ju prilákala ozvena ich zápasu v mysli. Zblízka bolo rinčanie ich hnevu, nenávisti a bolesti priam ohlušujúce, akoby bojovníci vydávali nemé výkriky. Bolo jasné, že bojujú na život a na smrť.

Ktovie, ktorý vyhrá, pomyslela si. Obaja krváčali z početných rán a ten vyšší držal jednu ruku v neprirodzenom uhle. Aj tak sa mu však práve podarilo hodiť nižšieho o hrčovitý kmeň duba. Jeho zúrivosť bola taká silná, že ju Elena nielen počula, ale cítila aj jej pach a chuť. Zo zúrivosti čerpal nadprirodzenú silu.

Až potom si spomenula, prečo prišla. Ako na to vôbec mohla zabudnúť? Prišla za ním, lebo je zranený, lebo ju sem privolala jeho myseľ, zaplavila ju výkrikmi zúrivosti a bolesti. Prišla mu pomôcť, lebo k nemu patrí.

Tí dvaja ležali na zladovatenej zemi, vrčali a šklbali sa ako vlky. Elena sa k nim rýchlo ticho priblížila. Ten s kučeravými vlasmi a so zelenými očami – Stefan, šepol jej v mysli tichý hlas – bol navrchu a zvieral protivníkovi hrdlo. Elenu pochytil hnev a strach. Siahla medzi nich, zdrapila ruku, zakliesnenú okolo krku, a vypáčila prsty.

Nezišlo jej na um, že na také čosi nemá silu. Kdeže. Je silná. Toľko vedela. Zaprela sa a odtrhla zelenookého od

protivníka. Pre istotu mu ešte pästou vrazila do zranenej ruky, až klesol na tvár do blata a opadaného lístia. Zoza-
du ho začala škrtiť.

Prekvapila ho, no nevzdával sa. Zahnal sa a jeho zdra-
vá ruka sa jej už driapala ku krku. Palec jej zaboril do
priedušnice.

Elenu prekvapilo, ako na tú ruku zaútočila – zubami.
Jej myseľ tomu nerozumela, zato jej telo vedelo, čo má
robiť. Jej zuby boli zbraň, a tak ich zaťala do mäsa, až
vystrekla krv.

Predsa však bol silnejší ako ona. Trhol plecami, vyslo-
bodil sa z jej zovretia a zvrtol sa tak prudko, že ju hodil
na zem. Vzápätí sa týčil nad ňou, tvár mal znetvorenú
priam zvieracou zúrivosťou. Zaprskala naňho a nechta-
mi mu namierila na oči. Útok však odrazil.

Vedela, že ju zabije. Aj napriek zraneniu bol silnejší.
Vyceril zuby, už teraz poškvŕnené šarlátovou farbou.
Pripravil sa na útok – ako kobra.

A potom stuhol. Zastal naklonený nad ňou. Tvár sa
mu postupne premieňala.

Elena videla, ako sa zelené oči roztvárajú. Zreničky,
doteraz stiahnuté do bodiek plných zloby, sa rozšírili. Zí-
zal na ňu, akoby ju videl prvý raz.

Prečo sa na mňa tak pozerá? Prečo to neskončí? No
železné zovretie ruky na jej pleci slablo. Zvierací úškrn
mizol, na jeho miesto prichádzal zmätok a úžas. Sadol si

na päty, vytiahol ju hore, aby sa aj ona posadila, a stále jej uprene pozeral do tváre.

„Elena,“ šepol prerývane. „Elena, to si ty?“

Ja? Naozaj? Elena?

No bolo jej to jedno. Pozrela na starý dub. Aj ten druhý tam bol, stál medzi vyčnievajúcimi koreňmi, dychčal a opieral sa rukou o kmeň. Mračil sa a pozoroval ju nekonečne čiernymi očami.

Neboj sa, pomyslela si. Tohto určite zvládnem. Je to hlupák. Potom sa znovu vrhla na toho so zelenými očami.

„Elena!“ skríkol, keď ho zrazila na zem. Zdravou rukou sa jej zaprel do pleca, zadržiaval ju. „Elena, to som ja! Stefan! Elena, pozri sa na mňa!“

Dívala sa. Videla iba odhalený kúsok pokožky na krku. Znovu zaprskala, vyhrnula hornú peru, vycerila zuby.

Vtedy zmeravel.

Cítila, ako sa mu celé telo striaslo od šoku, videla, ako vydesene zažmurkal. Tvár mu obelela, akoby práve utŕžil strašný úder do brucha. Pokrútil hlavou.

„Nie,“ šepol. „To nie...“

Hovoril to sám sebe, akoby nečakal, že by ho mohla počuť. Vystrel ruku k jej lícu a ona po nej sekla zubami.

„Ach, Elena...“ hlesol.

Z tváre mu zmizli posledné stopy zúrivosti a zvieracej krvilačnosti. Oči mal omámené, zhrozené, užialené.

A zraniteľné. Elena tú chvíľu využila a vrhla sa na jeho odhalený krk. Najskôr zdvihol ruku, aby ju odhnal či odsotil, no po chvíli ju zvesil.

Chvíľu na ňu pozeral, bolesť v očiach dosiahla vrchol. Potom sa vzdal. Prestal bojovať.

Ona to vytušila, cítila, ako mu z tela vyprcháva odhodlanie. Ležal v mrznúcom blate, vo vlasoch mal kúsky opadaných dubových listov a hľadel hore – nie na ňu, lež na čiernu zamračenú oblohu.

Dokonči to, ozval sa jej v mysli jeho unavený hlas.

Elena zaváhala. Tie oči v nej prebúdali spomienky. Stojí v mesačnom svite, sedí v podkrovnej izbe... Lenže spomienky boli nejasné. Nedarilo sa jej ich zachytiť, iba čo sa jej od námahy zakrútila hlava a zdvihol žalúdok.

Nie, zelenooký, ktorý sa volá Stefan, musí zomrieť. Pretože ublížil tomu druhému, pre ktorého sa Elena narodila. Kto mu ublíži, zaplatí životom.

Zaťala mu zuby do krku. Zahryzla. Hlboko.

A uvedomila si, že jej to nejde. Nezasiahla tepnu ani žilu. Pátrala v živom mäse, hnevala ju vlastná neskúsenosť. Zahryznutie sa jej páčilo, no vytiahla si len trochu krvi. Znechutene zdvihla hlavu a zahryzla ešte raz. Jeho telo sa myklo od bolesti.

To je už lepšie. Tentoraz zubami našla žilu, no neprehryzla ju. Malé natrhnutie nepomôže. Musí žilu celkom roztrhnúť, až z nej vystrekne horúci prúd.

Jej obeť sa striasla, rezignovala. Elena pocítila, že mäso sa poddáva, keď ju ktosi zozadu chytil a zdvihol.

Zavrčala, nepustila hrdlo obete. Ruky ju však stále ťahali. Jedna sa jej ovinula okolo pása, druhá sa jej prstami zakvačila do vlasov. Bránila sa, zubami-nechtami sa držala svojej koristi.

Pusť ho. Pusť!

Hlas bol ostrý, rozkazoval a páľil ako závan studeného vetra. Elena ho spoznala a prestala vzdorovať. Ruky ju posadili na zem. Zdvihla zrak, uvidela ho – a v tej chvíli sa jej v hlave objavilo meno. Damon. Volá sa Damon. Po búrene naňho zazerala, nepáčilo sa jej, že ju odtrhol od koristi. A predsa poslúchla.

Stefan už takisto sedel a celý krk mal postriekaný krvou. Stekala mu na košeľu. Elena si oblizla pery a zacítila čosi ako kŕč od hladu, ktorý vyšľahol z každého kúska jej tela. Znovu sa jej zakrútila hlava.

„Nevravel si, že je mŕtva?“ spýtal sa Damon.

Díval sa na Stefana, ktorý bol ešte bledší ako predtým – ak to vôbec bolo možné. Biela tvár bola plná beznádeje.

„Pozri na ňu,“ povedal.

Akási ruka chytila Elenu za bradu a nadvihla jej tvár. Pozrela Damonovi do prižmúrených očí. Jeho dlhé štíhle prsty jej prechádzali po perách a prenikali do úst. Elena inštinktívne sekla zubami, no naprázdno. Damon prstom

nahmatal ostrú krivku očného zuba a tentoraz ho naozaj uhryzla – mierne a hravo ako mačiatko.

Damon mal prázdnu tvár a tvrdý pohľad.

„Vieš, kde si?“ spýtal sa jej.

Elena sa poobzerala. Stromy. „V lese,“ odvetila a pozrela naňho.

„A vieš, kto je toto?“

Zrakom sledovala jeho ukazovák. „Stefan,“ prehodila akoby nič. „Tvoj brat.“

„A kto som ja? Vieš, kto som?“

Vycerila špicaté zuby v úsmeve. „Samozrejme, že viem. Si Damon a ja ťa ľúbim.“

Stefan prehovoril ticho, no zlostne: „Toto si chcel, však, Damon? Tu to máš. Musel si z nej urobiť takú, ako sme my. Ako si ty. Nestačilo ti zabiť ju.“

Damon naňho ani nepozrel, len spod privretých viečok zaujato pozoroval Elenu. Stále klačal a držal ju prstami za bradu. „Toto je už tretí raz, čo to od teba počujem, a začína ma to otravovať,“ prehodil. Bol rozstraptený a trochu zadychčaný, no ovládal sa. „Elena, zabil som ňu?“

„Samozrejme, že nie,“ povedala a preplietla si prsty s jeho prstami. Strácala trpezlivosť. O čom to tí dvaja hovoria? Nikto nikoho nezabil.

„Nikdy som ňu nepovažoval za klamára.“ Stefan hľadel na Damona a v hlase mu znela trpkosť. „Myslím si